

GERRIT JAN MULLER

En nu ... De rest van het verhaal.

Gerrit had verschillende dingen die voor hem belangrijk waren. Hij bekeek alles logisch, had empathie, verantwoordelijkheid, doorzettingsvermogen, loyaliteit en een voortdurende inspanning om te leren, aanpassen met nieuwe manieren, en altijd zien of er nog meer was dat hij kon doen of leren. Als U dit gehele verhaal door leest ziet U dat hij altijd bereid stond om iemand te helpen of. Meerdere malen deed hij dingen die uiteindelijk hem een succesvol leven brachten.

Gerrit werd geboren op een boerderij in Gelderland. Hij was de oudste, had 2 broers en 2 zussen. Hard werken op de boerderij was normaal. Iedereen had z'n eigen dagelijkse taken, dan naar school en meer taken en huiswerk s'avonds.. Dan kwam de tweede wereld oorlog. De gevolgen van de oorlog waren minder merkbaar in de "Achterhoek" sinds de boeren waren enigszins self-contained. Graan, vlees en eieren werden geruild voor andere dingen die nodig waren. Geld had geen waarden. In tegenstelling met mensen die in de grote steden leefde, op het platte land was geen tekort aan voedsel.

Na de middelbare school, Gerrit bleef door gaan met leren. Hij nam verschillende cursussen. Verzorging van dieren op de boerderij, agrarische toepassingen, correspondent natuurlijk compleet met stenografie, kalligrafie, gebruik van schrijfmachine en nog verschillende andere vakken. Het typen uiteindelijk leverde hem een 'leraar' status die nodig was om anderen te onderwijzen. Op het platte land waren er weinig mogelijkheden om die onderwerpen lokaal te leren, dus de meeste werden gedaan per post. Moderne communicatiemiddelen zoals fax en e-mail niet zouden bestaan voor 30 + meer jaren ...

Enkele andere banen waren: werken bij melkmachine productiebedrijf en een Hollandse FORD dealer. Op het melkmachine productiebedrijf, moesten hij en zijn vriend George Nyman melkveebedrijven bezoeken in de gehele omgeving. Installeren of onderhouden van de machines moest ook gedaan worden. George Nyman deed de reparaties en hielp met installeren. Bij de Ford Auto-dealer, werkte hij op de onderdelen afdeling.

Voor entertainment, gingen de twee "heren" soms met de trein naar Brussel. Daar gingen ze naar nachtclub shows; dan terug naar huis en opscheppen aan hun vrienden over wat ze hadden gezien! Ja om die dames met al die veren te zien [en weinig anders] in die clubs moeten wel speciaal geweest zijn, want jaren later had hij het soms nog over de trips!

Na de oorlog, Holland was in een recessie en de mogelijkheden waren beperkt voor de burgers. Om een beter toekomst te vinden begon hij emigratie informatie aan te vragen. Hij had vrienden die familie in Canada hadden en die vertelde hem dingen die uiteindelijk de doorslag gaven om te vertrekken. Binnen 3 maanden waren Gerrit en zijn vriend goedgekeurd voor emigratie. Dus stapten ze een oude DC8 vliegtuig en - vele uren later - geland in Winnipeg. In die tijd werden bepaalde vakken verwelkomd en snel verwerkt; landbouw was één waar ze te kort aan hadden hier in Canada.

Bij aankomst, de Canadese regering bepaalde meteen wie hulp nodig had en hij werd verteld te melden bij een groenten boerderij in St. Francis Xavier, MB. Echter, hij besefde dat niets groeit in een

Manitoba winter, en begon om een andere baan te vinden. Deze zoektocht leidde hem naar Dominion Motors, een Ford-dealer in het centrum van Winnipeg. Met zijn ervaring in Nederland, kreeg hij de werkgelegenheid in de afdeling onderdelen.

Nu in Canada, Gerrit beseftte al snel dat hij nodig de nieuwe taal zo vlug mogelijk beter moest leren spreken. In zijn vrije tijd, werkte heel hard aan zelfstudie Engels.

Toen kwam hij te horen dat Winnipeg Transit nieuwe mensen aan het huren waren als bus chauffeur. Die carrière bracht hem vele interessante en gevarieerde ervaringen. Zoals B.V. Winterstormen zo erg dat je haast niet de weg kan zien, ondergelopen wegen, auto-ongelukken en het leren van bijna iedere straat en kruispunt in de stad. Voordat er was GPS, was er Gerrit!

Een professionele chauffeur, Gerrit ondernam de huiveringwekkende taak van het onderwijzen van elk van zijn zonen hoe te rijden. Gerrit gebruikt zijn uitgebreide kennis van het rijden om te reizen met zijn familie in heel Noord-Amerika met de auto. Enkele van zijn favoriete plaatsen waren Minnesota, South Dakota en Colorado.

Gerrit was een reuze handige man. Een van z'n "hobby's"; terwijl hij nog werkten, was om het gehele huis te renoveren op dagen dat hij niet hoefden te werken. Niet te vergeten bijna alle reparaties aan onze auto. Alleen electronies spul; daar was een machine voor nodig. Er was wijinig wat hij niet kon. Ook hielp hij z'n vrienden of bureen met hun karweitjes, groot of klein.

Met pensioen, hij vervolgde zijn reizen met af en toe een bus tour, en natuurlijk de auto reizen met zijn familie. Gerrit hield ging ook op bezoek aan zijn vaderland, Holland, en ging aan een aantal vakanties in zijn pensionering jaren Op de trips naar Europa huurde hij een auto en bezocht vele landen in West-Europa. Hij was de "navigator", Hennie de chauffeur.

Gerrit was een fotograaf, hij nam veel mooie foto's. Toen hij over 75 jaar oud was kocht een computer en de beste printer die te koop was. Nu met die printer kon hij zelf de foto's afdrukken; die werden regelmatig verstuurd naar vrienden en familie. Met de hulp van zijn zonen, hij leerde al snel hoe en wat of die computor kon doen, en dat was het einde van z'n oude trouwe type machine die met hem vertok naar Canada. Het ging "met pensioen"! Geen white out of lint meer! Computers opende een geheel nieuw wereld voor hem. Hij leerde om te werken met digitale afbeeldingen gedownload van zijn digitale camera. Hij had altijd genoten van technologie, met de nieuwste tools in de werkplaats, de beste fotografie apparatuur, de nieuwste audio-visuele apparatuur en - later - de beste computing en printers.

Gerrit maakte tijd om in contact te blijven met familieleden over de hele wereld. Eerst, per 'luchtpost' brieven en postzegels. Telefoon kwam later, maar op lange afstanden gesprekken waren onbetaalbaar. Toch Gerrit vond een manier om te bellen zonder dat het een klein kapitaal zou kosten. Uiteindelijk, lange afstand beltarieven werd betaalbaar en de kosten minder dan de prijs van een postzegel. Verschillende familie leden hadden nu ook computers. Dit leidde tot een regelmatige stroom van foto's en talrijke, lange e-mails.

Gerrit nam verschillende financiële en fiscale cursussen toen hij met pensioen was; belastingaangifte uitrekenen voor zich zelf en anderen. Hij heeft Hennie en alle drie zonen met hun verschillende zakelijke en persoonlijke leven geholpen. En, hij wist altijd waar de beste prijs in de stad te vinden was!

In 2010 Gerrit en Hennie verkochten hun huis en verhuisden naar een onafhankelijke wonen gebouw. Dat was een grote stap, maar een positieve. Daar ontmoetten hij veel nieuwe vrienden. En, bij toeval, een deel van hun lange tijd vrienden waren ook verhuizdt naar hetzelfde gebouw! Ze genoten van comfortabele, veilige omgeving, zonder het gedoe van sneeuwruimen en het onderhoud

van de woning. Travel was makkelijk; sluit de deur en gaan - geen zorgen.

Pas in de laatste 4 maanden van zijn leven waren de effecten van leeftijd eindelijk te zien aan hem en hij begon te vertragen. Hij was zich niet bewust van zijn ziekte, totdat hij naar het ziekenhuis ging op 14 september 2015. Gelukkig, heeft hij geen pijn of ongemak gehad. Psychologisch, was hij zich bewust van zijn omgeving naar de laatste dag. En toen de tijd kwam, overleed hij vredig in zijn slaap op zaterdag 10 oktober, 2015.

Tijdens zijn drie en een halve week in het ziekenhuis, veel vrienden en al zijn directe familie in Canada kwamen hem bezoeken. Hij was blei om iedereen te zien die langs kwam. Hij had zelfs mogelijkheden om een aantal telefoontjes vanuit zijn ziekenhuisbed te maken; sprook met familie alsof er niets aan de hand was. Hij nam het nieuws van zijn gezondheidstoestand met logisch, praktisch inzicht. Hij wist dat de dagen werden beperkt, maar hij nam de dingen in stride; genieten van zijn tijd tot de laatste dag.

Tot slot zijn we zeker dat als iemand hem vroeg hij zou hebben gezegd; "Ik heb een goed leven gehad, gedaan wat ik had gehoopt te bereiken en genoten van het zien van onze familie opgroeien."

En nu is het tijd om te rusten.